

„Moje soukromí ! Nekoukat, nešťourat !”

Soukromí je jako tajemství, které si každý střeží jako oko v hlavě. Málokomu dovolí do něj nahlédnout.

Každý by ho měl mít. Každý ho ke spokojenému životu potřebuje. Musí mít něco jen svého a pro sebe. Mít svůj svět, do kterého nikoho nepustí, nebo jenom toho, komu důvěřuje. Nechce ale, aby se soukromí stalo izolací. To je něco jiného. Soukromí není prázdný dům, kde je člověk sám.

Pro mě je teď skvělé, že mám svůj pokoj. Je sice malinký, ale mám v něm vše, co potřebuji. Když ke mně někdo jde, zaklepe. Respektuje moje soukromí. Je to tak mnohem lepší, než když jsem měla pokoj dohromady se sestrou.

Je pro mě důležité, mít věci tak, jak chci já a nikdo jiný. Když to někdy nejde, snažím se, aby to bylo snesitelné i pro mě.

Věci, které jsou pro důležité a nechci, aby je kdokoliv viděl, si schovávám do skříňky, která má zámek. Klíč mám jen já. Někdy je ale těžké si svá tajemství schovat před sestrou. Když maminka něco hledá, nikdy se do skříňky nedívá. Nikdy by nečetla můj deník. Já se také snažím, abych nenarušovala soukromí ostatních. Například nečtu dopisy, co maminka dostane, neposlouchám s uchem na dveřích nebo telefonní hovory rodičů.

Snažím se nedělat to, co nechci, aby někdo dělal mně. Respektuji soukromí ostatních.